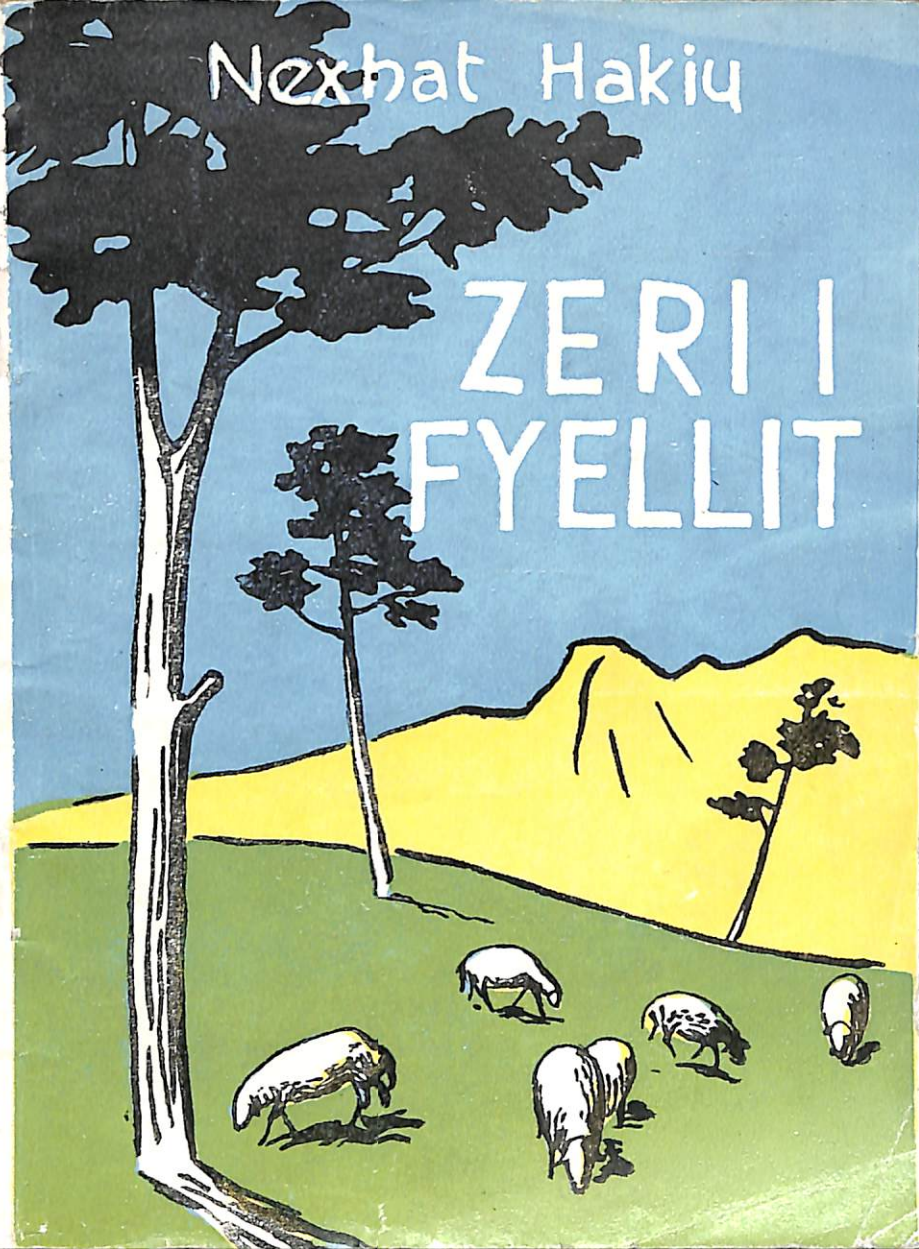

Nexhat Hakiu

ZERI I FYELLIT

NEXHAT HAKIU

~~27352~~

PARLIMENTI E SHITETIT
G. JABOV

12556

Zëri i fyellit

(Ujersha)

N. SH. BOTIMEVE «NAIM FRASHËRI»
TIRANË, 1959

B A R E S H Ë S

Kur shoh vjollça dhe nergjize, çkulur, futur në
një gotë,
më zë malli, mbyll dhe sytë, më shkon mëndja
lark e lark
gjer te ty, baresha ime, se më ndrit një tjetër botë
n'ato gardhe, që u çkulën, në kopët qënosur vark!

Ty të pash' me krrab' e furkë, kur gëzoje një sheleg
nëpër gjurmat e kaprolles, që ish trëmbur nga
gjahtari,

kur nga linja e bylyrtë nxorre dorën dhe me degë
ndreçe vathën, ku mbi ujkun kishte marr' nishan
shterpari.

Këto vënde të xhurasë, të barotit, të burimit
ty të mbujtën gjerakinë, po dhe flutur, se më rri
përmbi bar e lart në dega, luan me rrezet e agimit,
njom dhe syt' me bula vese, tjerr e çlodhesh në
sohi.

Ta dëgjova edhe zërin kur me shqerrat mërmërite,
kur një këngë partizane ti këndove me sa gas,
pa m'u skuqe dhe më ike, më le vetëm, më mah-
nite:

Zër' i fyellit po dëgjohet nëpër gjurmat që le pas!..

GAZE PAÇ TI PASKËTAJ

I

Vaj-medët, çobankë, vaj!
Qaj, çobank' e vogël, qaj
se kasollja ty t'u doq
se manarja ty t'u poq!
Qaj, çobankë, që të qaj:
jeta qënka gaz e vaj!..

Moj e gjor' çobank' e gjorë,
mbete, moj, me krab' në dorë:
T'iku dashi me këmborë,
vaj-medët, çobankë vaj!
Qaj, çobank' e vogël, qaj:
jeta qënka gaz e vaj!..

Bu-bu-bu çobankë, bu,
bo-bo stani seç t'u doq,
pu-pu nëna seç t'u poq!
Ku je ti, çobankë, ku
mbete qyqe dhe kërcù!

II

Qesh, çobank' e vogël, qesh
trimat ty të prunë desh
dhe të ngritën një shtëpi
mbi gërmadh' e shkrumb e hi,
që na la armiku- i zi!

Qesh, çobank' e vogël, qesh,
pa hidh sytë dhe mbaj vesh:
Atje rrëzë të një shkëmbi,
ku armiku dogji, shëmbi,
s'ka kasolle, as koçkë,
po shtëpi edhe hambare,
ndihen këngët me zambare,
uturima e traktorit,
sokëllima e fiçorit!

Qesh, çobankë, qesh mos qaj...
Ashtu, deh, se s'ka më vaj,
gaze paç ti paskëtaj!...

BANUSHJA

Nëno-shpirti, nëno-xhani,
m'u ngushtua xhamadani
edhe linja m'u shkurtua, -
nëno-gazi, sa të dua!

Kur me shtëmbën shkoj në krua,
llërët, pulpat marrin sheshin,
më vjen turp, nënoçe, mua:
gjithë shoqet po më qeshin!

M'u fry gjiri, shpejt u zgjata,
po më ndjek një trim nga prapa,
po më nget, e zuri malli
për gërshetat vijë-mali!

Nëno, moj, më skuqen faqet
kur fërshllen e dredh mustaqet,
nuk e di se ç'ka me mua
trim'i fshatit si dragua!

Moj t'u bëfsha, eh ç'të them,
ah, më mirë mos të jem,
m'erdhi pranë mu në krua,
pa zu' foli dhe me mua...

Moj të keqen, e ç'të them,
s'e them dot, moj, turp të kem,
thirri trimi: — O mes-ngjalë,
dale, moj, të kam një fjalë! —

Në shtëpi kur unë vija
prap' — Banushe! — thirri trimi,
tek vrapova, ra shamia,
më ra shtëmba nga nxitimi! .....

Nëno-shpirti, nëno-xhani,
m'u ngushtua xhamadani,
edhe linja m'u shkurtua,
nëno, trimin... un'e dua!...

TË KAM ZILI...

E hodhe lahurinë dhe nusërin' harrove,
i mblodhe dy gërshetat, i thure si kurorë,
kujtimin e një jave me tjetër gaz e shtove,
se për në Moskë Zela kish ikur me vapor...

Të kam zili, Banushe, ti je për jetën dritë,
atë që ke larg syvet, ormisi zemr'e dlirtë,
dhe ty, o shok, të dashka: me kazmën nëpër ara
e shkoi nusërinë, me shoqet nëpër gara...

Sa mirë ti rrëmive një tog me dhé të ngjeshur,
sa hije ty të kishte mbi brazën, ndër ugare,
kur tok me shoqet mbillje, me krahët e përveshur,
me llërë fshije djersën dhe rrije si manare!

E kam zili teftikun e farës që ti mbolle,
ajo do çajë dheun, mbi plisat do vërvitet,
dhe prap' me dorën tënde, se drit'e ves' i solle,
si fije ar kalliri më tepër do të rritet...

Aher' nga Moska mike dhe Zela do të vijë
kombajnën më të parë do sjellë për dhuratë,
kur tok me ty, i pari, do korrë e do shijë,
ahere më e nurçme do dukesh ti në fshat!

SIKUR TI TË DIJE

Moj baresh' e fshatit, sikur ti të dije,
se murtaj' e zezë në bagti më ra
ti posi një motër, vallë do më lije
të kaloja pakëz në këtë merá?

O, sa shumë' i dua, sikur ti të dije,
dhëntë kur mërzejnë, zoqtë në folë,
ti posi një shoqe, shoqe dhëmbshurie.
do më lije pakëz brënda në kopé?

Që jam lodhur shumë, sikur ti të dije,
e që humba rrugën, ndaj po vi vërdallë,
ti posi mikeshë, vallë do më bije
pakëz buk' e kripë, një çetûr me dhallë?

Meqë nuk kam fjetur, sikur ti të dije,
të shtegtoj nuk mundem nëpër monopate,
si një trim të fshatit, vallë do më lije,
qoftë dhe në pragun e kasolles sate? ...

II

Në pragun e kasolles çobani vuri kokën,
përsipër ndritnin yjet, ndën shtatin kishte tokën
përreth dremitnin dhëntë, e ruanin mos të fto-
hesh,
mezi e zuri gjumi, në ëndër po gëzohesh:

«Çoban, çoban, çoban!» një zë nga fund' i dheut
sikur i pëshpëriti, pa vetëtiu dhoma,
çobanka më e bukur nga bukurit e dheut
çobanit pran' i vajti, një çik më larg nga stroma!...

Çobani, yll i bukur, gëzohej nëpër gjumë,
iu duk sikur s'qe ëndër, vërtet' çobanka ishte
e shtritur pranë stromës si vala plot me shkumë
kur shtrihet dhe tërhiqetlë gjurmat mbi ranishte!

«Çoban, çoban, çoban!» një zë nga fund' i dheut
i mërmëriti prapë me ngashërim e mall,
çobanka më e bukur nga bukurit e dheut
çobanin këtë herë, e puthi mu në ballë!...

Edhe një herë tjetër thërriti: «O çoban!»
porse çoban' i gjorë si thellë psherëtinte,
se kur te stroma prapë i vajti fare pranë,
u zgjua dëshpëruar: një qëngj po e lëpinte...»

U ngre çoban' i gjorë, nga zemra hoq' pa zë,
u nis me krrab' në dorë, çobankën s'e pa më!...